

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουβλάνη τούς Ρωμηούς άχρεια

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έδρα — μένον μη κερά τέ θγαίνω.
κι' έταν έγω έκινούδα — κι' έποτε μου καταβάνω.
Συνοχητάς θά έχομας — γιστι λατά δέν έχομας
και 'σταν' Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδακτιν.
και εις τήν Ελλάδα δέν — άγως νότια κι' έννοτιν.
Συνοχητή γιέ κάτε χρόνο — **κάτε φράγια είναι μόνο.**

γιά τά ένα έμας μέρη — **έτσι φράγια και 'σού χίρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατή; — έγους συνοχητής,
κι' έπος τόν κερά δέν άδει — θά τόν πάγ μαύρο φίδι.
Γράμματι και συνοχημαί — έπ' εθείας κέρς έμει.
Γιά τή σάρα και τή μύρα — κάτε φύλλο μη δακάρ.

Έπτά και δέκα μινός 'Απρίλιμ,
ό Κόντες φθάνει λυσοδόν οι' σκούλοι.

Πούντος τετρακόσα κι' είκοσι όκτώ,
όδνενο θά γίνη λένε τραντακτό.

Έσόν Βασιληά μας άναφορά
του Φασουλή μας του φουκαρά.

Α'.

Κι' έγώ, Μεγαλειότατε, θά έξοτιμώ κέτι
κι' ακούσετε παρακαλώ κι' έμένα τόν σακάτη.
Κι' έγώ, Μεγαλειότατε, με σίβας άναφέρω
έως έρθασαν τά πράγματα εις τό μη περαιτέρω.
γιά νά 'πού άπλούστερα κι' έπως 'μιλεί τάσκιρι
κι' μίς 'στό ραχοκόκκαλο έμπηχό τό μαγαίρι.

ώσει λαό, πού σήμερι γιά τό ψωμί παλεύει,
ώσει λαό πού κλείεται, ώσει λαό πού κλείει.

«Ωσει λαό, πού σάν ιλή λεπίαχ γυμνωμένα
τόν κόβει κρού κόψιμο, τόν πάει τρία κι' ένα,
ώσει λαό ρητορικό, μουρούρη και κλαψάρη,
όπου με φόρους τούψησαν 'στά χείλη του τό ψάρι,
ώσει λαό, πού δέν θαρρεί 'δικό του τόν Ταξιάρ σου,
ώσει λαό, κι' ελόγησι και τήν κληρονομία σου.

Πόν κειρό 'βροτούσαμε τόν τακτικό χαβά μας,
Πόν κειρό δέν άνοιγαν καθόλου τά στρεβά μας,
έως έρσιε με δανεικούς παράδες νά φουσκώνωμας
έως έλσι χοροπηδούσαμε με κάλους και χιονίστρις,
μέ τώρα πού τή νηστική κοιλίτσα μας πλάκωνομας
έξωρίσαμε ξερωνητά σάν τής μερολογίστρις.

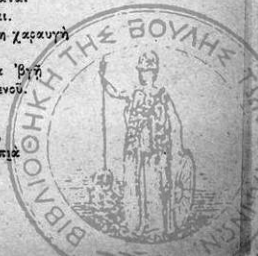
Πότε Κορόνι 'σέκμενε και πόν' Έλγας κλαζό
και σωτηρία 'πρόσμενε καμμιέ φορά νά 'δη
με τόσους Πομπήσιους του και τόσους Ναπολιόντας,
και με Κορόνιμα και με 'Έλγας 'πέτσους φτερωμένες,
μά τώρα σάν τούς φοβέρους τού Μοντενιέρου λέντας
μουγαρίζει μίς 'στά σίδηρα τών δανειστών δαμίνος.

Μα τή μοίρα τή στραχιά με μαύρο δάκρυ κλαίει,
Μα 'μπροστά 'στό όρόνο σου κτυπιόμαστι και λίμς:
έτσι περίοισο λαό με μη μάτι σου τήρη
έπί τό νύχια ώσει τον τού καθενός Σωτήρη,
έτσι λαό, πού τούβριζαν φαράκι 'σόν καρφέ του,
έτσι λαό τρισίνδοξο, πού πίνεις τό λουφέ του.

Τής πρώταις εύτυχίας του και τά καλά θυμάται
και τώρα δίχως όνειρο βαθειά βαθειά κοιμάται.
Γι' αυτόν κι' ή νύκτα, Βασιληά, κι' ή πρώτη χαραγή
θαβάνει δίχως ψεύτικα όνειράτα του νοί,
και μέσα 'στά μεσάνυχτα κι' όταν ή πούλα 'Βγή
ού μόνος, σκούζει, Βασιληά, Σωτήρας μου γενού.

Ωσει λαό κικκόμοιρο, πού πνίγεται 'στό χρέη,
πού τόν έφραξαν γυμνό τειφούτης Έβραϊσι.
έτσι λαό παράλυτο, καμπορη, κοκκαλιάρη,
έτσι κάθε Σακαράκιμας μας τόν 'χόρτασε στήλιάρη,

Μόνό τό νέο δάνειο τόν σμιζέει 'σ'όνειρό του,
έλπει πώς κάλπικο λεπτό δέν τού δανείζου πικ

κι' από τήν πείνα τήν πολλή πώς στρίβει τάντροτό του
και μήτε κόκκαλο γι' αυτόν πωλούν 'στά χάσασπιά.
Βλέπει πώς έχει μια δραχμή ακόμη κι' η πατάτα
κι' από τή Λόντρα καρτερεί τού Κόντε τὰ μαντάτα.

Και κοιμισμένος και ζυπτός για δάνειο παραίρεται
και με τὸ τηλεσκόπιο τούς δανειστάς κηλάρει,
κι' ἡ κλασικὴ βαρνούλας του και παραδόξασμῆνας
ποδοπατούντ' ἰδῶ κι' ἔκει 'στὴς λάσπαις σκερπισμέναις,
κι' ἡ δόξα κάποτε περῆ και κωτουσουλῆ τῆ μύτης του
κι' ἔκινος με τήν κωτουσουλῆ γελᾷ και πάει σπῆτι του.

Αὐτὸ τὸν ἔνδοξο λαὸ τὸν πῆγαν ἀπ' τὸ χίρι
και τὸν συστήνω 'στὴν χρυσὴ Μεγαλειότητά σας...
ἀκούσατε τί δίκαια παραπονα προφέρει,
κωτάξτετι τον μιά στιγμὴ πῶς στικεταί 'μπροστά σας.
Θεὶ μου! τί μακάρεις κι' εἰς ὅλα ζηλευτός!...
νὰ τὸν χαροῦμε, Βασιλεῖ, νὰ μας χαρῆ κι' αὐτός.

B'

Τίρι λίρι, τίρι λίρι! . . .
τί κακό! τί πανηγύρι!
Νὰ Μυλλόροδος και Σωτήρας!...
νὰ πολίται με σατύρας!...
νὰ λαὸς ὅπου θαυμάζει
σάν ἰδοῖ Ναπολέονι,
νὰ λαὸς που μας τρομάζει
με σουγιά Κολοκοτρώνη.

Νὰ λαὸς που τὸν ζιπαῖζου
σκοτεινὰ μνημόματα,
και τὸν νοῦ του συναρπάζου
τῆς στιγμῆς κουνήματα,
που για στάσεις κλαδοῖ
κι' ἀγγυεῖ σάν τὸν 'Αρη,
ἀλλὰ φύγει σάν ἰδοῖ
κι' ἕναν μόνο κβαλαῖρη.

'Ηχος σάλπιγγος ἤχει...
ἰσηκῶθη 'στὸ φτερό,
ἀλλὰ τρέμει μὴ βραχῆ
μὲ τῆς τρομπας τὸ νερό.
Τί κουνήματα! τί φίστασι!...
τί κρηγύματα ὀρθάξω!
ἀλλὰ βλέπω πυροβόλια
και 'στὰ τίσσερα τὸ βαῶω.

Νὰ λαὸς που κωμαρώνει
για πομπὰς και Παρθενῶνα,
νὰ λαὸς που κωγαίρονει
μὰ φοβάται τὴν κερῶνα.
Νὰ λαὸς με τόσο μῆλλον
και με φόρτωμα λιβέλλων.
Νὰ λαὸς χρυσὸς τρώνει
με Μυλλόροδο και Κόντη...
Νὰ λαὸς γυμνατός ὀστρο,
που μονάχη θάνατι Μούσα
για τὸν καθὲ του Μινιστρο
του σὶρ Λό ἢ πανταχούσα.
Νὰ λαὸς με ντοκουμέντα,
νὰ λαὸς με φλιμνέντα.

Γ'

'Η φτώχεια τὸν ἔζούρανε κι' ἡ τόση δυστυχία
και βλαστημῆ τὸ Σύνταγμα και θέλει Μοναρχία.
Τόσον καιρὸ τὸν σκλάβωσαν με τῆς εὐθερίας,
ἐπάγαμε με Βουλαιτὸν θερμαῖς φιλοπατριῶν,
εἶδε Σωτήρας φωτερός σάν ἥλιος και φεγγάρι,
και τώρα θέλει τὰ σκυλιὰ νὰ βαλῆ 'στὴν ἀγγάρεια.

'Εδούλευε σάν μέλισσα για τὴν εὐθερίαν
και για τὴν πίστι του Χριστοῦ και τὰ κρηθναριά,
ἀξίνοιαστος ἐπίστωθε 'στὸν λόγον τῆ γλυκάδα,
ἔχυμωρότης τρελλὰ τὸν καθὲ του Σγαρίλιο,
'στου λαμπεροῦ Συντάγματος ἐφήθη τῆ 'λιγκάδα
κι' ὅλο τάποσικα περπατεῖ νὰ μὴν καθ' 'στὸν ἥλιο.

Κάτω λοιπὸν τὸ Σύνταγμα, ἔμπροσθ 'στὸ θρόνο σκουζέτι,
και τὸν χρυσὸς Βουλαιτὸν πατόκρητος τούς λούζει.
Δὲν θέλει νὰν 'ἐλευθερος με τὸσους Βασιλεῖς,
γυρεῖ ν' ἀλυσσοῖθη, ἀλλ' ἕνα μόνο νᾶχη,
δουλος και σκλάβος ταπινὸς νὰ στήχ τῆς Αὐλῆς
κι' ὁ βούρδουλος του Παλατιοῦ νὰ του μετρᾷ τῆ ράχη.

Μὰ σύ, Μεγαλειότητε, γι' αὐτὰ μὴ συγκινηθῆται...
μήπως Μονάρχης τάχατι πανίγυρος δὲν εἶσαι;
μὴ θὰ φουτώσῃ με κερποῦς του Θρόνου καθὲ κλάδος
ἂν ἐπίστωμας κρηγύτης Μονάρχης τῆς 'Ελλάδος;
μήπως ἔκινος που πωθὲς ἀμῆως δὲν τὸ κᾶνεις
χωρὶς νὰ βγαῖη τοιμουδὴ κανίνας στραβοκᾶνης;

Θέλις νὰ περ' 'στὸ Αἰξ-λί-μῆνιν;... κανίς δὲν λείει στίκα...
θέλις νὰ πῆσῃς 'Αλεπού;... πῆσῃ σου λῆμε δίκαι...
θέλις εἰς ἔλ' ἀνεύθερος για πάντα νὰ περῆς;
κανίνας δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὶ κωκοκαρῶρη...
θέλις σάν ρίκτης Βασιλεῖς και σὺ νὰ κυβερνᾷς;
ὁ ἔρμος εἶν' ἐλευθερος... κανίς δὲν σ' ἔμποδῆτει.

Μὴ τὰ παπούτσι τάχατι δὲν ἔδωσες 'στὸ χίρι
του Βουλαιτῆ τῆς Καρκαλιῶς μ' ἐπίδια νὰ μας σώσῃς;
κι' αὐτὰ τὰ παλακοπούτσι ἡμέρα μεσημίρι
και 'στου Μυλλόροδου δὲν 'μπορεῖς τὰ χίρια νὰ τὰ δώσῃς;
μὴ δὲν 'μπορῆς με τῆς κλωτσιῶν νὰ δώξῃς τῆ Βουλή
και νὰ καλῆσῃς Συμβουλο κι' ἐμὲ τὸν Φασουλή;

Εἰς ὅτι θέλις, Βασιλεῖ, κι' ἐγὼ θὰ πῶ σπολλάτη...
καθίνας ὑποτάσσεταί 'στὸ κῆρι σου σάν σκλάβος...
ἐμεῖς κι' ἔκινος κτίζομε του γυροῦ σου τὸ Παλάτι,
που κατὰ λάθος 'ἔχασες ὁ τίκτων ἐργολάβος,
και για τοὺς μέλλοντας χορῶν νὰ κτίσῃ μια σάλα,
και τώρα θὰ πληρώσωμε γι' αὐτὸ τὸ λάθος κι' ἄλλα.

Μὰ δὲν περᾶζει, Βασιλεῖ... καθέλου μὴ λυπάσαι...
και σῆμαρα και πάντοτε ἀπ' ὄλους ἀγαπᾶσαι.
Για τίτοια πράγματα μικρὰ κανίνας δὲν ἰδρώνει,
κι' ἂν ἀπ' τῆ φτώχεια γάσασε ταῦτα με τὸ κωλαθί,
μὰ για τῆ σάλα του χοροῦ τὸ Κεντρικὸ πλῆρονει
κι' εἶθε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ γίνουν κι' ἄλλα λάθη.

'Αν Μοναρχίαις σῆμαρα μεγάλαις ὄνειρεύεταί
ὁ περιούσιος λαὸς και καθὲ Φασουλής του,

Φασουλῆς ὁ πατριώτης
ὡς γενναῖος συνωμότης.

μὴν τὸν ἀκούσης, Βασιλεῖα, κί' ἄς πᾶν νέ κουρεύεται...
λαγὸς τῆ φτέρη ἐτριβε κακὸ τῆς κεφαλῆς του.
Κί' ἂν τοὺς δεσμοὺς τοῦ φοβεροῦ Συντάγματος του σπάσης
πάλι θά μείνῃ κύριος ἑπικραματίας πάσης.

Τὸ δόξαμο πρὸς τὸ παρὸν τῆ βίδα του σαλεύει,
κίτταζει πὼς 'μουφλούει'σάν τῆς δόξας τὰ λημέρια,
πὼς σὺν καὶ πρῶτα τοῦ λοιποῦ δὲν θῆξῃ πᾶν νά κλίθῃ
καὶ πὼς σφαλοῦν τὸ Κεντρικὸ μὲ μαῦρα βουλοκίρια.
Γιὰ τοῦτο πολιτεύματα φαντάζεται καινούρια,
μὰ θά συνέλθῃ 'γρήγορα καὶ θά περᾶσ' ἡ φούρια.

'Εὐ, Μεγαλειότατε, καθὼς μοῦ λίνε κί' ἄλλοι,
ἔχεις καὶ πνεῦμα μπόλικο καὶ δυνατὸ κεφάλι,
καὶ κροιδεύεις μὲ χαρὰ τοῦ Θρόνου τὰ ταμπούρια
κί' εἶσαι γλυκὸς χαρατακτῆς καὶ λὲς καὶ καλαμπούρια,
καὶ πάνσορα Συντάγματα καὶ Μοναρχίας κί' ὅλα
τὰ μαγειρεύεις εὐκόλα 'στὴν ἴδια κατασρόλα.

Καὶ ὀμηκράτης φαίνεσαι καὶ πᾶς πῆξ' 'στοὺς ὁρόμους,
χαιδεύεις καὶ τοῦ ντιστεγκί καὶ τοῦ τσολιὰ τοὺς ὤρους,
ἔχεις καὶ σκάμμα χάρην σπουδαίας εἰρωνείας
καὶ μὲ τὴν ἔξυπνάδα σου μὰς πέρνεις τὸν ἀέρα...
ἔμας μ' ἄλλας 'Αττικὸν τάλατι τῆς Δανίας
καὶ τὸ Παλάτι ἔγινε ἡ μόνη ἀλακτίρα.

'Εὐ, Μεγαλειότατε, παρ' ὄλων ἐκτιμᾶσαι,
ἀπλόνης τὴν πορφόρα σου κί' ἀπάνω τῆς κοίμασαι,
ἴου, Μεγαλειότατε, μὰς ἔχεις 'στὴν καρδιά σου,
κί' ἀποκατίστηεις κλά τὰγαπητὰ παιδιὰ σου,

καὶ παίξουν ρίλο 'στοὺς χερσὶς τῆς πρώτης κοινωνίας
κί' εἰς ἄλλους νίσι φαίνονται καλῆς εὐγενείας.

Μὰ πὼς τὰ λὲς τὰ λόγη σου, Μεγαλειότατι μου...
εἶδα 'στὸν κόσμο Βασιλεῖς μὲ μούτρα ξιπασμένα,
ὅμως σκητούχο σὺν καὶ σὲ δὲν ἐτυχα ποτὶ μου
ὅλα τὰ πολιτεύματα νὰ τὰ θαρρῶ σὺν ἕνα,
εἰς τὸ Τατόι 'ξινόμοτος τῆς κότας του νὰ τριφῇ,
'στῆς Ναυαρχίδος νὰ γλεντᾷ καὶ νᾶξῃ πάντα κίρι.

Μίσα 'στὴν ἔχθει τοῦ Λὸ γιὰ ρίξῃ μὲ μὰς ματιά
καὶ κίτταζε τοῦ κράτους σου τὴ νέα καταντία.
Γιὰ κίττα πὼς ἡ πίστις μας ἀδικῶς μασκαρεται
καὶ μ' ἄλ' αὐτὰ ὁ Λόφος μας ἀκόμη κοκορεύεται,
κί' ἀπὸ τὴν 'περηφάνεια του καὶ τὸ πολὺ καμάρι
κί' ἂν χᾶμο πῶς ἡ μύτη του δὲν σκύβει νὰ τὴν πάρῃ.

'Ἐνα πρὸς ἕνα διάβαις τάμιτρητὰ τῆς φύλλα,
γιὰ 'ὄς καὶ τὴν 'Αγγλία μας τί μὰς σκαρὸν ἡ σκυλα.
Κί' ἂν σήμερα τριγύρω σου γογγύζῃ καὶ στενάξῃ
αὐτὸς ὁ τόπος τῶν Ρωμηῶν κί' ὁ Φραγκομαχαλάς,
κί' ἂν γιὰ τὴν ἔχθει τοῦ Λὸ ἀμὰν ἀμὰν φωνάζῃ
τὴν ἀνοικτὴ σου τὴν καρδιά δὲν πρέπει νὰ χλαξᾷ.

'Εὐ δὲν φταῖς εἰ τίποτα καὶ δὲν φοβᾶς 'εὐθύνες
ἂν διεθνῆς ἐπιτροπὴ μὰς ἔλθῃ 'στὰς 'Αθήνας.
Τὸν μύλο τοῦ Συντάγματος δὲν ἔπαυες ν' ἀλίθης
κί' ὅταν ἀνούστακο παιδὶ μὰς ἤλθες ἰδῶ πέρα
μὴδὲ μὰς ἰδιόκτισες μὴδὲ μὰς ὑπεχίθης
πὼς δὲν θά γίνῃ κί' ἡ 'Ἐλλάς ποτὶ τῆς κανονίρα.

Κι' ἂν ἐν' ἄσπερι μιά φορά σάν τῶν Περσῶν τοῖς μάγους
ὠδήγησε καί 'στους Ρωμηούς ἀνθρώπους σαρκοφάγους
κι' ἐρούρηξαν τὸ αἷμα μας σάν πενταπηνίκαι σκυνίαι,
μήπως ἐσύ τοὺς ἐφαρες, μήπως ἐσύ τοὺς ἐπες :
«ἐλάτε νὰ βυζᾶτε τὸ κρέας, αἰμοβόροι ;...»
αὐτοὶ μὰς ἤλθαν μόνει τῶν χωρὶς κανένα ζῆρι.

Ἐστὸ σάν ἄρχων τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ μαχίμου στόλου
γιὰ τούτη τὴν κακομεριὰ δὲν ἐπταίεις καθλόω,
κι' ὅποιος ζετοίποιτος Ρωμηός κακὸ γιὰ σὴν γράφῃ
ἀστροπελεῖ καὶ φωτιὰ θά πύση νὰ τὸν κάψῃ.
Κακὴ καρδιά 'στ' ἀνάθεμα, γιὰτὶ κι' ἂν χλοσοκάνῃ
θαρρῆ μὴ τὴ σκασιλα σου πὼς τίποτα δὲν κάνεις.

Κι' ἂν 'στὰ καλὰ καθοῦμενα ντυθῆς φουσταναλῆς
νομίσεις ὅτι σώζεται ἡ προσφιλις : Ἑλλάς ;
κι' ἂν ἐβγῃς γιὰ τὴν Ἀλεπού μὴ εἶσι καὶ τοὺς λούκινα
θαρραῖς παράδεις πὼς θὰ 'μποῦν μὲς 'στ' ἄδεια μεντούνικα ;
κι' ἂν ἡ σπητὴ Βασιλισσα τὰ Βιάχικα φορίσῃ
μήπως μ' αὐτὸ τῶν δανειστῶν ὁ τόκος θά ζεπίσῃ ;

Κι' ἂν βάλῃς κρέας, τρικαντὸ καὶ περιεφαλιὰ
καὶ σὶ βραπίσουν ἔξωκα Μονάρχη Βασιλεία,
κανεῖς γιὰ τούτο μέσα του λαγάρια δὲν θὰ νοῦθῃ,
οὔτε γλωρὰ δαφνοκλάρα 'στὰ πόδια σου θὰ στρώσωμα,
καὶ τότε πῆχ θὰ πληρωθῶν οἱ τῶν αἰώνων πῶθι
ὅταν κι' ἔμεις 'στους δανειστὰς πεντάρη δὲν πληρώσωμα.

Γ'.

Τῆς Βαβυλωνῶς ποταμὶ, ποῦ εἶσαι νὰ καθίσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου μὴ τὸν Ἰερμίζ,
κι' ἄφανος καὶ περιλύπος μὴ πόνω νὰ θρηνήσω
αὐτὴ τὴ Βούτα τῶν Ρωμηῶν, αὐτὴ τὴν ἰρμηία ;

Τῆς Βαβυλωνῶς ποταμὶ, ποῦ εἶσαι νὰ ἐξαλλώσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου καὶ μὴ τὸν Ἀββακούμη,
μὴ δάκρυα τὰ γάργαρα νερὰ σου νὰ θολώσω
τὸ δάνειο προσμένοντας ὡσάν ρυχάτ-λουκούμη ;

Πόσαις φοραῖς ἠθίλησα κυτταζώντας τριγύρω
μὴ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς ἀλλήπητα νὰ δέρω
ἐκείνους ποῦ μὰς ἔμαθαν νὰ παίζωμα 'στὰ φόντα
κι' εἰς δίους μας ἰχάρισαν Τραπέζιτων προσόντα !

Πόσαις φοραῖς τὸ Σύνταγμα δὲν τῶδα σφουγγαρόκανο
νὰ τὸ βαροῦν οἱ προῦγοντες σάν πλύστριας μὴ τὸ κόπανο!...
πόσαις φοραῖς δὲν ἐψάχα σὶ βρώμικα καὶ σκουπίδια
γιὰ νάβρω σκούφους ἀνταρτῶν, συγγαδῆς καὶ λεπίδια!

Πόσαις φοραῖς μὰς ἐσκιαζαν τρελλαῖς ἀναμπομπουλαις!...
πόσαις φοραῖς γιὰ 'λευθεριαῖς δὲν μεύλθαν ἀναγούλαις,
ποῦ 'νόμιξα πὼς ἐτρῶγα μπιρζὶ ἀπ' τὸ κορμὶ μου
καὶ μὲς 'στὸ ρετινοῦλαδο πὼς βρήγω τὸ ψωμὶ μου !

Πόσαις φοραῖς σάν μπουμπουλαις δὲν 'κίλισε 'στὴ βρώμα!...
πόσαις φοραῖς δὲν 'δάγκωσε τὸν σῆκρο μας σάν κούρτζια!...
πόσαις φοραῖς δὲν τῶδχα γιὰ βάλισμα 'στὸ στόμα
καὶ μουκάψι τὴ γλώσσα μου σάν νάταν πιπερόριζα !

Πόσαις φοραῖς τὸ Σύνταγμα βροστώντας 'στὸ πλευρὸ μου
ἐκκα τὴν ἀνάγκη μου καταμαστῆς, τὸ δρόμου,
κι' ἀφίντης ἀντίκριμα γονατιστοῦς 'στους δούλους !
κι' ὅλα τὰ γνήσια παιδιὰ νὰ σκῦθουν εἰς τοὺς μούλους !

Πόσαις φοραῖς δὲν ἐκλεψα τοὺς γείτονας κι' ἔπῃχα
εἰς τὸν 'δικο μου Βουλευτῆ, τὸν μόνο μου κολήχη,
κι' ὁ Βουλευτῆς δὲν μ' ἄρρησε 'στὴ φυλακὴ νὰ ρίψω
γιὰτὶ τὸν ἰδεθίωσα πὼς θὰ τοὺς ἐνακακίω !

Πόσαις φοραῖς ἠθίλησα μὴ χασαπιῶν μαχίριμα
ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς πολλοῦς νὰ ξελαφρώσω,
κι' ὁ Βουλευτῆς μου μ' ἔσωσε ἀπὸ θῆμιαν χίριμα
σάν τῶδωσα τὸν λόγο μου νὰ ἐνακαμαχίρώσω !

Πόσαις φοραῖς σάν ἐκλογεῖς δὲν ἀλεψῃ μὴ νέρτι
καὶ Βουλευτὰς Ἐπαρχιῶν καὶ πάσης πρωτεύουσας,
κι' ἐκήρυξα τοῦ Κότταρη τὸ κλήριτω, κλήριτες, κλήριτες
ὡς ῥῆμα τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαιρεούσης !

Πόσαις φοραῖς σάν ἐτρῶγα ψωμὶ ξερὸ καὶ σῖτιο
δὲν ἐκαπιτόμουν τὰ φαγιὰ τοῦ καθ' Ἐκλαμπεράτου,
καὶ Πανσαναῖς ἐπαίξα σκαμπύλι καὶ πικέτιο
ἐπὶ τῶν νάταν Βουλευτοῦ θραμμένου καὶ χερτάτου !

Πόσαις φοραῖς 'φασκέλωσα κι' ἔδω κι' ἐκεῖ μὴ τρόπο,
μὰ πόσαις μουντζιαις 'σκέπαζαν τὰ μούτρα καθενός,
ὅπου σ' αὐτὰ δὲν εἴδριταν τὰ φασκάλια μόνο τόπο
κι' ἄπρακτα 'ξανγυρίζαν σ' εἰμένα ταπεινὸ !

Τῆς Βαβυλωνῶς ποταμὶ, ποῦ εἶσαι νὰ καθίσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου καὶ μὴ τὸν Ἀνανια,
κι' ἄφανος καὶ περιλύπος μὴ πόνω νὰ θρηνήσω
αὐτὴ τὴ γῆδρα τῶν Ρωμηῶν καὶ τὴ Βαβυλωνία ;

Κι' ἔγω τὸν Βασιλεῖα μου λυποῦμικι νὰ λυπῶ,
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο τοῦ Ρωμηοῦ τὰ ρίστα θὰ σὰς 'πῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίς.

Κυριακὴ Ἐφημέριω... σαγλο-Ρωμηὴ κούρησου...
ἰδοῦ ὁ σινηρόδρομος ὁ τῆς Πελοποννήσου
γιὰ τῆς Κορίνθου τὸν Ἰσθμὸν ἀρχίζει ἐκδρομὰς
καὶ προσκαλεῖ ἀρσενικοῦς καὶ θηλυκοῦς κι' ἔμεις.
Φασκίλωσε τὰ δάνεια καὶ τὴν πολιτικὴν
κι' ἀνάσαινε τοῦλάχιστου κατὰ Κυριακὴν.

Οἱ ράπται Ἀἰδονόπουλοι—μεγάλου τῶνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετῴπισαν ἰσχυτάς,
κι' ἤλθαν κοστοῦμα θερινὰ εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσε ὁ Φασουλῆς τρεχάτω.
Τὶ κάμπριας τῆς δοκιμῆς καὶ κάμπριας μεγάλας
καὶ τὶ καθρέπταις ἀκριβοῖσι φωτισμίνας σάλας!...
ἐκεῖ καὶ νέαν γραβατῶν πολλὰ τῆς ὥρας εἶδη,
ἐκεῖ καὶ καθὲ φιλικὸ καὶ ζηλυτὸ στολιεῖ.
Μὰ νὰ καὶ φῶς ἠλεκτρικὸ... τὶ ὄμορφα περίσσια!...
Ἀἰδονόπουλους ὀυτκόλα θὰ 'βρῆς καὶ 'στὰ Παρίση !